

3. března jsme si připomněli 10 výročí úmrtí **Karla Kryla**, který by letos slavil šedesáté narozeniny. Kdy jsem se poprvé vlastně potkal s písničkami Karla Kryla? Bylo mi tak čtrnáct patnáct let a každý týden jsem čekal na Houpačku Mirky a Jiřího Černých. Zrovna vítězil "

Náhrobák

" Petra Nováka či

Zrcadlo

Juventusu Karla Černocho, a najednou zazněl do pár akordů kytary neznámý hlas zpívající: "*Čmárali po Pietě pozdravy Marietě, kterou si půjčovali neznající studu* ?".

Tu píseň jsem si spolu s jinými nahrál na B 42 se čtyřmi stopami a pak často pouštěl, byť písnička vypadla po prvním kole. Jenže pak přišly další,

Morituri te salutant

, Důchodce,

Nevidomá

dívka

a potom tanky. Pak elpíčko a klukem v bundě s terčem na zádech (někdo říkal, že je to Pavel Chrastina z Olympiku) a byl tu

Bratříček

. A najednou ten malý, jen 158 cm vysoký kluk s kytarou a velkou duší zmizel někam pod Alpy. Jeho další dvě elpíčka vydaná v emigraci jsem měl nahraná na pásku a pouštěl je jako velkou slavnost a někdy se mi chtělo brečet. Brečet vztekem i lítostí. Že ten úžasný hlas, co zpívá, že jedna židle přebývá, se už možná nikdy nevrátí, protože jednotkou dočasnosti je jeden furt.

Poslech písni Karla Kryla se stal v trestním řízení přitěžující okolností, a na druhé straně mi na vojně hrál a zpíval

Nevidomou

dívku

spolužák Jarda Ortman, po roce 1989 poslanec za Levý blok.

Byla to blbá, velmi blbá doba, a písničky Karla Kryla byly vzpomínkou na něco, co snad nikdy nebylo a nebude.

A najednou, v tom městě Franze Kafky, stála na balkónu Melantrichu výškou a osudem tak nesourodá dvojka dvou Karlů a zpívala hymnu.

A ještě předtím se ve Vídni nádherně ožrali dva kluci, Karel Kryl a Jarek Nohavica.

Pak revoluce někam zalezla a já ve vinárnách blízko Národní třídy potkával věčně trochu či více opilého Karla Kryla, pořád o něčem nahlas debatujícího. Hlas z pásku byl najednou půl metru ode mě. Zažíval to, co ostatní, kteří se vraceli domů a konfrontovali dva světy, z nichž měl být vytvořen svět jediný na základě sloučení neslučitelného. Přiznám se, že jsem kverulantství Karla Kryla pokládal tak trochu za pózu. Jenže před deseti lety se ten malý padesátiletý kluk zastavil a odešel za zeď Břevnovského kláštera.

Můj Karel Kryl

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 10 Březen 2004 04:00

A teprve potom jsem ho začal mít rád, daleko víc než předtím. Karel Kryl se nedá hulákat v hospodě, nedá se při něm žehlit a mýt nádobí. Říkalo se, že texty s nádhernými metaforami svědčící o nadpozemské slovní zásobě převažují nad melodiemi. Ale není to pravda. Karlu Krylovi byl dán dar obou složek písně. A deset let poté, co odešel tam někam, o čem nevím, zda je či není, chápu i jeho hořkosti a bolest. O čem bys dneska, Karle, zpíval ?